

Antoni Tàpies, Autoretrat amb paisatge, 1987

El Tàpies menys conegut

La mostra “Tàpies, col·lecció d’artista” commemora el 25è aniversari de la Fundació Tàpies i ofereix un recorregut per les obres més desconegudes de l’artista. L’exposició es podrà visitar fins al proper 10 de gener de 2016.

Un reportatge de Gemma Aguilera

Tots els artistes passen a la història per les obres que han tingut més ressò i més valor. Però tots els artistes també han passat per una etapa de formació fins a assolir la maduresa artística, i les obres d’aquesta època de transició, o que per alguna raó han quedat més amagades, tenen un gran valor. Ho demostra l’exposició “Tàpies. Col·lecció d’artista”, que ens convida a fer un viatge des de la dècada de 1940 fins a ben avançada la dècada de 1980 a través de la mirada de l’artista català, fent atenció especial a les seves obres menys conegudes i a una tria d’obres de la seva col·lecció privada, així com una representació de

cartes, fotografies, invitacions, catàlegs i llibres de referència de la seva biblioteca personal. Tot plegat, un retrat de les influències que van donar forma a la seva formació i van configurar la seva maduresa artística.

Tàpies tenia al cap dos referents: el model d’artista col·leccionista ofert per Picasso i Miró, els tallers dels quals havia visitat en la seva joventut –Picasso amb una col·lecció notòria d’art africà i modern, Miró amb una col·lecció d’objectes de la cultura popular i de la natura–, i el número especial de Nadal de la revista *D’Aci i d’Allà* de 1934, dedicat a l’art del segle XX, i alguns números de *Cahiers d’Art*, especialment el de

1936 dedicat a l’objecte, els quals van contribuir a la seva descoberta de l’art modern i a les vinculacions que aquest va establir amb altres manifestacions artístiques i populars.

“Tàpies. Col·lecció d’artista” es bas-teix a partir de les obres cedides pels hereus de l’artista a la Fundació, 230 obres a partir de les quals se n’ha fet la selecció d’una vintena d’obres d’art modern occidental i una quarantena d’obres de Tàpies de tot el període representat en el dipòsit, amb una atenció especial a les obres inèdites o menys conegudes. El període de formació de Tàpies hi està representat per una tria eclèctica d’obres de 1945 a 1951, des de les obres primerenques de 1945, entre expressionistes i oníriques, carregades de simbolisme i de reminiscències nòrdiques, passant per aquelles d’inspiració surrealista del període 1947-1949, fins a les que mostren procediments de composició i color pròxims a algunes imatges de Klee i Miró, i que Tàpies va realitzar en el període 1949-1951.

La mostra també inclou una tria d’obres matèriques que inauguren la producció de maduresa de Tàpies a mitjan dècada de 1950 amb exemples del bienni 1955-1956 i de la dècada següent, un tipus d’obres que es caracteritzen per la seva aparença de mur, per la densitat de les textures i per l’ús d’un nombre molt reduït de colors, d’entre els quals destaquen el gris, l’ocre i el marró, que, per a ell, són afins al món interior i al pensament. L’exposició continua amb una àmplia representació d’obres de la dècada de 1980, acompanyada d’exemples de la de 1970, en què les pintures carregades de matèria conviuen amb unes obres de superfícies gairebé buides en què el vernís és el protagonista. La represa de l’objecte, que Tàpies incorpora de manera generalitzada en el seu treball a finals de la dècada de 1960 i durant la de 1970, també té un paper destacat en dues obres de 1987. ●